

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 36/21
Люксембург, 9 март 2021 г.

Решение по дело C-392/19
VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Когато носителят на авторското право е приел или наложил ограничителни мерки срещу фрейминга (framing), враждането на произведение на уебсайта на трето лице чрез тази техника представлява предоставяне на разположение на това произведение на нова публика

Ето защо това публично разгласяване трябва да получи разрешението на носителя на авторското право

Stiftung Preußischer Kulturbesitz (наричано по-нататък „SPK“), германска фондация, е операторът на Deutsche Digitale Bibliothek, дигитална библиотека за култура и знание, която свързва в мрежа германски културни и научни институции. На уебсайта на тази библиотека има връзки към дигитализирано съдържание, съхранявано на уебпорталите на участващите институции. Самата Deutsche Digitale Bibliothek, в качеството си на „дигитална витрина“, съхранява само миниатюрни изображения (thumbnails), а именно версии на изображения, чийто размер е умален в сравнение с оригиналния.

VG Bild-Kunst, дружество за колективно управление на авторски права в областта на визуалните изкуства в Германия, поставя сключването на лицензионен договор със SPK за използването на неговия каталог от произведения под формата на миниатюрни изображения в зависимост от включването на разпоредба, съгласно която SPK се задължава при използване на произведенията, които са предмет на договора, да прилага ефективни технически мерки срещу фрейминга (framing)¹ от страна на трети лица по отношение на миниатюрните изображения на тези произведения, представени на уебсайта на Deutsche Digitale Bibliothek.

Тъй като счита, че такова договорно условие не е разумно от гледна точка на приложимата правна уредба в областта на авторското право, SPK предявява иск пред германските юрисдикции, с който цели да се установи, че VG Bild-Kunst е длъжно да предостави въпросния лиценз, без последният да е обвързан с прилагането на мерки за възпрепятстване на фрейминга².

В този контекст Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) иска от Съда да определи дали посоченият фрейминг трябва да се разглежда като публично разгласяване по смисъла на Директива 2001/29³, което при утвърдителен отговор би позволило на VG Bild-Kunst да наложи на SPK прилагането на тези мерки.

¹ Техниката на фрейминга (framing) се състои в разделяне на страница на уебсайт на няколко рамки и в показване в една от тях на произхождащ от друг сайт елемент посредством активна интернет връзка или вградена интернет връзка (inline linking), с цел първоначалната среда на посочения елемент да остане скрита за ползвателите на този уебсайт.

² Съгласно германското право дружествата за колективно управление на авторски права са длъжни при поискване да предоставят на всяко лице при разумни условия лиценз за използване на правата, чието управление им е било поверено. Съгласно германската съдебна практика обаче дружествата за колективно управление на права могат по изключение да откажат да предоставят лиценз, ако този отказ не представлява злоупотреба с монополно положение и ако на искането за предоставяне на лиценз може да се противопоставят по-висши легитимни интереси.

³ Съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в

Съдът, заседаващ в голям състав, постановява, че вграждането на произведения, защитени с авторско право и предоставени на публично разположение на друг уебсайт при условията на свободен достъп с разрешението на носителя на авторското право, на уебсайт на трето лице чрез фрейминг представлява публично разгласяване, когато това вграждане заобикаля мерките за защита срещу фрейминга, приети или наложени от носителя на авторското право.

Съображения на Съда

Най-напред Съдът посочва, че промяната в размера на произведенията в контекста на фрейминг не играе никаква роля при преценката дали е налице акт на публично разгласяване, стига оригиналните елементи на тези произведения да са забележими.

По-нататък Съдът отбелязва, от една страна, че техниката на фрейминга представлява акт на публично разгласяване, доколкото тя води до предоставяне на показания елемент на разположение на всички потенциални ползватели на уебсайт. От друга страна, той припомня, че след като техниката на фрейминга използва същия технически способ като вече използвания за публичното разгласяване на закриляното произведение на изходния уебсайт, а именно чрез интернет, това разгласяване не отговаря на условието за нова публика и поради това не се обхваща от понятието за „публично“ разгласяване по смисъла на Директива 2001/29.

Съдът обаче уточнява, че това съображение се прилага само в случай че за достъпа до съответните произведения на изходния уебсайт не се прилагат никакви ограничителни мерки. Всъщност в този случай носителят на правата е разрешил от самото начало разгласяването на неговите произведения на всички интернет потребители.

За сметка на това Съдът подчертава, че когато носителят на правата е въвел или наложил още от самото начало ограничителни мерки, свързани с публикуването на произведенията му, той не се е съгласил с това трети лица да могат свободно да разгласяват публично неговите произведения. Напротив, той е искал да ограничи публиката с достъп до неговите произведения само до ползвателите на конкретен уебсайт.

Поради това Съдът постановява, че когато носителят на авторското право е приел или наложил ограничителни мерки срещу фрейминга, вграждането на произведение на уебсайта на трето лице чрез техниката на фрейминга представлява „предоставяне на разположение на това произведение на нова публика“. Ето защо това публично разгласяване трябва да получи разрешение от съответните носители на права.

Всъщност обратният подход би бил равнозначен на създаване на правило за изчерпване на правото на разгласяване. Това правило обаче би лишило носителя на авторското право от възможността да изисква съответно възнаграждение за използването на неговото произведение. Така подобен подход би нарушил справедливия баланс, който следва да се поддържа в цифровата среда, между, от една страна, интереса на носителите на авторското право и на сродни права от защитата на тяхната интелектуална собственост, и от друга страна, защитата на интересите и основните права на ползвателите на закриляни обекти.

Накрая Съдът уточнява, че носителят на авторското право не може да ограничи съгласието си за извършване на фрейминг по друг начин освен чрез ефикасни технически мерки. Всъщност при липсата на такива мерки би могло да бъде трудно да се провери дали този носител на права е възнамерявал да се противопостави на фрейминга на неговите произведения.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с *Iliana Paliova* ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106